

Blank had den zin van haar laatste woorden in 't geheel niet gevat; toch wilde de vraag naar een verklaring hem niet over de lippen.

Liefkozend troostende woordjes fluisterend drukte hij haar een lange poos tegen zich aan en allengs bedaarde haar zenuwachtig gesnik.

Eindelijk ving zij weer aan te spreken, allengs terugvallend in haar zachten, droomerigen toon, en, met een angstig kloppend hart, den starenden blik verloren in de duistere ruimte, luisterde de referendaris toe.

„'t Is mijn eigen schuld; ik weet het wel. Had ik maar niets gevraagd,

... liet hij zich op de knieën neder.

dan had je ook niets gezegd en dan zou alles wel weer geluwd zijn, als Siria eenmaal weg is . . . naar Indië. — Ik had verstandiger moeten zijn; maar . . . dat je me hebt kunnen verdenken, Willem . . . o, je weet niet, hoe me dit heeft gegriefd.”

Dus weer een onhandigheid, dacht Blank en die gedachte verbitterde hem zoowel tegen zich zelve als tegen zijn vrouw.